

Sygnatura akt VI Ka 109/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **10 kwietnia 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślikowski

Sędziowie SSO Marcin Mierz (spr.)

SSO Grzegorz Kiepura

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2015 r.

sprawy **M. T. syna Z. i G.,**

ur. (...) w Z.

oskarżony o przestępstwo z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 28 października 2014 r. sygnatura akt VII K 717/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że podstawę wymiaru kary orzeczonej w punkcie 1 uzupełnia o przepis art. 58 § 3 kk;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 109/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 10 kwietnia 2015 roku

M. T. oskarżony został o to, że w dniu 29 lipca 2014 roku w Z. kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...) nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Zabrzu sygn. akt VII K 1232/11 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, to jest o popełnienie przestępstwa z art. 244 k.k..

Wyrokiem z dnia 28 października 2014 roku (sygn. akt VII K 717/14) Sąd Rejonowy w Zabrzu orzekł, co następuje:

1. uznaje oskarżonego M. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyżej opisanego, tj. występku z art. 244 k.k. i za to na mocy art. 244 k.k. skazuje go na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając, iż jedna stawka dzienna wyniesie 40 zł (czterdzieści) złotych;

2. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w kwocie 200 zł (dwustu złotych) i wydatki w kwocie 70 zł (siedemdziesięciu) złotych.

Apelację od tego wyroku wywiódł prokurator, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 244 k.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 40 (czterdzieści) złotych każda za czyn wyczerpujący znamiona występku z art. 244 k.k., gdy tymczasem występki z art. 244 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator w apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu M. T. (T.), na mocy art. 244 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. kary grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 40 (czterdzieści) złotych każda.

Sąd zważył, co następuje:

Analiza akt sprawy, pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia oraz wywiedzionej apelacji prowadzić musiała do uznania, że apelacja ta pozostaje zasadna. Zasadnie kwestionował oskarżyciel wymierzenie kary grzywny oskarżonemu wyłącznie na podstawie art. 244 k.k. Trafne argumenty apelacji prowadzić muszą do wniosku o naruszeniu przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego, a to art. 244 k.k. W tych okolicznościach właściwym z punktu widzenia zasad ekonomiki procesowej pozostawał, postulowany przez oskarżyciela publicznego w środgu odwoławczym wniosek, tj. dokonanie korekty zaskarżonego orzeczenia poprzez uzupełnienie podstawy prawnej wymiaru orzeczonej kary o przepis art. 58 § 3 k.k. Wobec niedopatrzenia się przez sąd odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na orzeczenie o karze, zastosowania nie znajdowała określona w art. 454 § 2 k.p.k. reguła *ne peius* uniemożliwiająca dokonanie korekty zaskarżonego orzeczenia. W niniejszej sprawie Sąd Odwoławczy dopatrzył się wyłącznie obrazę przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego.

Przechodząc do argumentacji zawartej w apelacji wywiedzionej przez oskarżyciela publicznego stwierdzić trzeba, że zasadnie podniósł w środgu odwoławczym prokurator, iż typ czynu zabronionego z art. 244 k.k. samoistnie nie przewiduje sankcji karnej w postaci grzywny. Natomiast na jego podstawie możliwe pozostaje jedynie orzeczenie kary pozbawienia wolności od 1 miesiąca do lat 3. Przy tym należy jednak wspomnieć o instytucji zawartej w art. 58 § 3 k.k., wyrażającej zasadę prymatu kar wolnościowych, która pozwala na wymierzenie kary grzywny bądź kary ograniczenia wolności za przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat. Z przytoczonych wyżej regulacji wynika, że wymierzając karę za przestępstwo z art. 244 k.k., Sąd mógł skorzystać z dobrodziejstwa art. 58 § 3 k.k. i wymierzyć wobec oskarżonego karę grzywny. W niniejszej sprawie jawi się jako oczywiste, iż tak właśnie chciał postąpić Sąd I instancji. Wynika to bowiem wprost z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd a quo przyznał, iż w podstawie prawnej wymiaru kary powinien był powołać przepis art. 58 § 3 k.k. Ponadto Sąd Rejonowy przychylił się do wniosku oskarżyciela publicznego o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar bez przeprowadzenia rozprawy. Zaś prokurator we wniosku z art. 335 k.p.k. dołączonym do aktu oskarżenia (k. 17) wniósł o orzeczenie kary grzywny i zasądzenie kosztów i opłat sądowych od oskarżonego. Jakikolwiek odstępstwo od konsensusu zawartego w akcie oskarżenia i orzeczenie w sprawie bez przeprowadzenia rozprawy stanowiłoby obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia. Wszystkie wspomniane wyżej okoliczności prowadzą do wniosku, że Sąd I instancji omyłkowo pominął w podstawie prawnej wyroku przepis art. 58 § 3 k.k. W tym stanie rzeczy zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie podstawy wymiaru kary o przepis art. 58 § 3 k.k. jest ze wszelkich miar orzeczeniem wystarczającym i właściwym.

Nie dopatrując się innych okoliczności stanowiących bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k. Sąd Odwoławczy w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa, ponieważ doszedł do przekonania, iż przemawiają za tym względy słuszności. Apelacja została wywiedziona jedynie przez oskarżyciela publicznego na niekorzyść oskarżonego. Zaś jej wywiedzenie było spowodowane wyłącznie omyłką Sądu Rejonowego. Zatem obciążanie oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego w tym wypadku byłoby niesprawiedliwe.